

**N. Sargın ve H. Kutlu
aleyhine açılan dava
ve
Türkiye'de insan hakları
uğruna mücadele**

Türkiye İşçi Partisi ve Türkiye Komünist Partisi
tarafından yayınlanmıştır

TÜSTAV

Ankara'da bir dava başlıyor. Yetkili savcı bu davanın "asrın davası" olacağını söyleyerek övünüyor. Gerçekten de eşine ender rastlanır bir davayla karşı karşıyayız. Bir benzerini daha bulabilmek için hukuk tarihi sayfalarını acaba ne kadar geriye çevirmek gerekiyor?

Sanıklar, Kutlu ve Sargın'ın yanısıra onları savunmak isteyen iki avukat ve daha oniki Türk yurttaşı. Ancak sözkonusu olan yalnızca on altı kişinin kaderi değildir. Bu davayla insan haklarına saygı duyan herkese meydan okunuyor.

İnsan hakları fikri, demokratik devlet şekillerinin gerçekleştirilmesiyle çok yakından bağlıdır. Magna Karta, Fransız Devriminin İnsan ve Yurttaşlık Hakları Bildirisi ve 1948 yılında yayınlanan Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Bildirgesi mutlak hükümdarlıktan demokratik cumhuriyete ve halkın egemenliği ilkesine giden yolun kilometretaşlarını oluştururlar. Türkiye, halkın egemenliği ilkesini daha 1923 yılında Cumhuriyetin ilanı ile kabul etti. Ancak bugün bile demokrasinin gerçekleştirilmesi büyük kişisel fedakarlık isteyen bir ödev olarak kalmaya devam ediyor.

12 Eylül askeri darbesinden üç yıl sonra iktidara gelen Başbakan Özal, Türkiye'de demokrasiye geçildiğini ve insan haklarına saygı gösterildiğini iddia ediyor.

1987 yılının Kasım ayında askeri darbeden beri Avrupa'da siyasi mülteci olarak bulunan iki politikacı, Dr. Nihat Sargın (Türkiye İşçi Partisi Genel Sekreteri) ve Haydar Kutlu (Türkiye Komünist Partisi Genel Sekreteri) her burjuva demokrasisinde geçerli olan hakları ve özgürlükleri kendileri ve temsil ettikleri politik görüşler için talep etme amacıyla Türkiye'ye geri döndüler.

Bu iki politik lider Ankara Esenboğa Havaalanında gözaltına alındılar ve ondokuz gün boyunca sorguya çekildiler, işkence gördüler. Bundan sonra tutuklandılar. Bu uygulama, yürürlükte olan ve askeri dikta tarafından hazırlanmış olan Anayasaya bile aykırıdır. Çünkü bugünkü Anayasanın 19. maddesi, gözaltına alınan kişilerin en fazla on beş gün sonra bir yargıç önüne çıkarılmasını emrediyor.

Kutlu ve Sargın'ın gözaltına alınması, gerek Türkiye'de gerekse yurtdışında bütün parti sınırlarını aşan bir tartışma başlattı. Tutuklamadan hemen sonra, 19 Kasım'da, Avrupa Parlamentosu bir karar alarak bu iki politikacının hemen serbest bırakılmasını ve kendilerine serbestçe politik faaliyet hakkının sağlanmasını istedi. Türkiye'de her iki sosyal demokrat parti, SHP ve DSP, şiddetle reddeden bütün politik akımlar için özgürce örgütlenme hakkı istediklerine işaret ettiler. Avrupa'da birçok tanınmış şahsiyet bu iki politikacının serbest bırakılması talebini desteklediler.

Seçimlerden sonra kurulan Özal hükümetinin adalet bakanı Oltan Sungurlu şöyle diyor: "Genel af çıkarılması, idam cezalarının, Türk Ceza Kanununun 141, 142. ve 163. maddelerinin kaldırılması için şu an bir çalışma yok. İleride olur veya olmaz."

Bu açıklama şunu gösteriyor: Eğer Türkiye'deki ve Avrupa'daki demokratik kamuoyu ilgisini bu dava üzerinde toplarsa, Türkiye'de 141, 142. ve 163. maddelerin kaldırılması için bakanın sözkonusu

ettiği çalışma pekala yapılabilir. Bu dava etrafında yürütülecek mücadele, pekala Türkiye'de de "fikir suçu"nun tarihe karışması sonucunu getirebilir. Demek ki, her şey insan hak ve özgürlüklerine sahip çıkanların ortak çabalarına bağlıdır.

İşkence ithamları temelsiz midir?

Resmi çevreler Türkiye'de işkence yapıldığını reddediyorlar. İspatlanmış işkence olayları "tek tek görevlilerin keyfi davranışları" olarak değerlendiriliyor ve bu gibi kişilerin cezalandırıldığı iddia ediliyor. Gerçek durum daha yakından gözden geçirildiğinde sorumluların öne sürdükleri bu iddiaların tutarlı olmadığı görülüyor.

Askeri darbeden bu yana yedi yıl, ilk Özal hükümetinin kurulmasından bu yana da dört yıl geçti. Buna rağmen Türkiye'de sistematik işkence polis sorgulamasının vazgeçilmez bir parçası olmaya devam ediyor. Bu durum, Amnesty International ve Helsinki Gözlemci Gurubu gibi saygın örgütler tarafından da saptanıyor. Ankara'daki hükümetin en sadık destekçileri arasında olan Reagan yönetimi bile Şubat 1988'de yayınlanan "İnsan Hakları Raporu"nda Türkiye'de "sistematik işkence" yapıldığını belirtiyor. Bu raporda işkence olaylarının çoğunun gözaltına alındıktan hemen sonra, tutuklama kararından önce yer aldığı ifade ediliyor.

İşkence ithamlarının yerinde olup olmadığının anlamlı bir şekilde tartışılabilmesi için işkencenin ne olduğu konusunda bir fikir birliği gerekmektedir. Birleşmiş Milletlerin 10 Aralık 1984 tarihindeki Genel Kurul oturumunda kabul edilen "İşkence konvansiyonu"nun 1. maddesinin 1. bendinde işkencenin tanımı şöyle yapılıyor:

"Bu sözleşme çerçevesinde işkence denildiğinde, bir kamu görevlisi tarafından veya resmi yetkiyle hareket eden bir başkası tarafından, bunların emriyle, bunların onayıyla veya göz yummasıyla; bir kişiden veya bir üçüncü kişiden zorla bir ifade veya bir itiraf elde etmek için; bu kişiyi, bu kişinin kendisi veya bir üçüncü kişi tarafından gerçekten veya muhtemelen işlenen bir suç nedeniyle

cezalandırmak için, bu kişi veya bir üçüncü kişiyi yıldırma veya zorlamak, veya herhangi bir başka küçük düşürme amacını taşıyan kovuşturmayla uğratmak için bu kişiye kasten ağır bedensel veya manevi acı çekirtme, veya yaralama eylemi anlaşılmalıdır." (Türkiye, bu konvansiyonu 1988 yılının başında imzaladı, ancak onaylamadı.)

Birleşmiş Milletler İşkence Konvansiyonundaki bu tanımı Ankara 1. Asliye Ceza Mahkemesinin kısa bir süre önce açıklanan bir kararı ile karşılaştırmak ilginç olacaktır. Burada siyasi polisin iki memuru, Ali Kaymakçı ve Mustafa Özcihan yayımcı Ayhan Sarıhan'a sorgulama sırasında işkence yapmakla suçlanıyorlardı. Şahitlerin ifadelerine rağmen işkence sanığı iki polis için beraat kararı veren yargıç Karahan, "basit dövmenin işkence sayılmadığı"nı, işkence diyebilmek için en az on-onbeş günlük doktor raporu alınması gerektiğini açıkladı.(1)

Kısa bir süre önce de Cumhurbaşkanı Evren işkenceyi kendi açısından tanımladı. Durumlarından şikayetçi olan köylülere şöyle dedi: "İşkence nedir biliyor musunuz? Adamı bağlarlar, sonra da elektrik verirler."

Bazen sorumlular bütün çabalarına rağmen bir işkence olayını, özellikle eğer işkence gören işkence sırasında ölmüş ise, gizleyemiyorlar. Ancak böyle bir durumda da işkenceciler kendilerinin cezadan kurtarılması için her çareye başvurulacağından emin olabilirler. Siyasi polisin namılı memuru Mustafa Haskırı'nın durumu buna örnektir.

Bir çok politik tutuklu Mustafa Haskırı'ı işkenceci olarak teşhis etmişlerdi. Mustafa Haskırı buna rağmen cezalandırılmamıştı. Sonunda Mustafa Haskırı'nın tutuklu Zeynel Abidin Ceylanı işkence altında öldürdüğü ispatlanınca, Mustafa Haskırı öndört yıl hapis cezasına çarptırılmak zorunda kaldı. Şimdiye kadar bir işkenceciye verilen en ağır cezalardan biri budur. Ancak, böylece adaletin yerine getirildiği sanılmaması.

Çünkü mahkeme, kararın açıklanmasından bir hafta önce sanığın serbest bırakılmasını kararlaştırmıştı. Sanık hapisten çıktı ve polis memuru sıfatıyla "görevinin" başına döndü. Aynı zamanda pasaport

almak için başvuran Haskırı'ya derhal pasaport verildi. Böylece namılı işkenceci, kararın açıklanmasından bir kaç gün önce elini kolunu sallaya sallaya Türkiye'yi terk etti. (2)

Sargın ve Kutlu, ağır işkence gördüklerini defalarca vurguladılar. Bu işkencelerdeki yöntemlerin askıya alma, elektrik verme, cinsel organları hedef alan işkenceler olduğunu açıkladılar. Ayrıca bilinmeyen bazı ilaçların iğne ile vücuda verildiğini de söylediler. Amnesty International bu açıklamalarla ilgili olarak "acil çağrı" yayınladı. Türkiye'de bir çok aydın işkence ithamlarının incelenmesini talep etti. Buna rağmen savcılık tarafından başlatılan soruşturma bir süre sonra "tahkikata mahal bulunmadığı" kararıyla sona erdi.

Bütün diğer işkence olaylarında olduğu gibi, hükümet bu ithamları da reddediyor. Ancak bugüne kadar ikna edici biçimde cevaplandırılmayan sorular var.

1) Neden bu iki politik lider, anayasa ihlal edilerek 19 gün dış dünyadan tamamen izole edildiler?

2) Neden Avrupa Parlamentosunun milletvekilleri bile, Sargın ve Kutlu ile konuşma izni alamadılar ve onları sadece bir camin ardından görebildiler?

3) Neden Özal hükümeti, Kutlu ve Sargın'ın sorgulamaları bitmeden Avrupa İşkenceyi Önleme Konvansiyonunu imzalamamakta direndi?

4) Nasıl oluyor da tutuklular haftalarca avukatlarıyla görüştürülmeden sorguya çekilebiliyorlar? Bu uygulama faşist rejimlerin sorgulama yöntemlerini anımsatıyor mu?

5) İşkence altında alınan ve daha sonra reddedilen ifadeler, nasıl oluyor da mahkemelerce değerlendiriliyor?

Özal hükümetinin bu sorulara ikna edici yanıtlar vermemesi anlamlıdır. Bu ve Kutlu tarafından ifade edilen işkence ithamları çürütülememiştir.

Bu arada, işkence suçlamasını doğrulayan bir muayene raporu da

kamuoyuna duyurulmuş bulunuyor. 25 Şubat'ta Dr. Nihat Sargın, sağ omuzundaki sürekli bir ağrının kaynağının bulunması amacıyla Ankara Numune Hastahanesi Ortopedi Polikliniğinde muayene edildi. Bu muayene sonucunda doktorlar sağ omuz mafsallının zorlama sonucu zedelenmiş olduğunu saptadılar. İşkenceden üç ay sonra mütehassıs doktor tarafından yapılan bu ilk muayenenin sonucu kollarından asarak yapılan işkenceye işaret eden bir delil olarak değerlendirilmelidir.

İddianame kaba bir antikomünizme dayanıyor!

Kısaca 14 Mart 1988'de savcılık tarafından açıklanan iddianame üzerinde duralım. Bu belgede Türkiye Birleşik Komünist Partisi (TBKP) programının bir analizini ve bu analize dayanarak söz konusu partinin yasalara neden aykırı olduğunu açıklanmasını bekleyenler, hayal kırıklığına uğrayacaklardır. Belli ki, savcı TBKP'nin görüş ve önerilerini değerlendirmekten kaçınıyor.

Aşağıdaki alıntının da gösterdiği gibi savcı Türkiye Birleşik Komünist Partisi program taslağının tarihsel açıdan TKP ve TİP'in programatik fikirlerinin gelişmiş biçimi olduğunu kabul ediyor:

"Yasadışı TKP ve TİP programlarının müşterek düşüncesini sanık Nabi Yağcı ve A.Nihat Sargın'ın yurt dışında kurmayı tasarladıkları ve birleşik ortam içindeki TBKP programında görmekteyiz"(3)

İddianame bu tespitten öteye gidemiyor. Belli ki savcılık TBKP program taslağını hukuki açıdan tartışmayı göze alamamış. Bunun yerine komünizm hakkında kendi görüşlerinden yola çıkmış. Daha baştan üç tez ileri sürüyor: Birincisi, bütün komünist partileri özdeştir, ikincisi, bütün komünist partileri aynı "marksist-leninist devlet düzeni"ni kurmayı hedeflerle ve üçüncüsü bu devlet düzeni genel olarak demokratik bir devlet düzeniyle ve özel olarak da Türkiye Cumhuriyeti anayasası ile bağdaşmaz.

TBKP program taslağında dile gelen şu marksizm anlayışı bilinçli

olarak görmemezlikten geliniyor:

"Parti, marksist teorinin gelişmesinde süreklilik ve yenilenmenin içiçe geçtiğini, marksizmin toplumsal pratiğin yarattığı deneyim zenginliğine, geçmişin kültür mirasına ve günümüzün insan düşüncesinde değerli herşeye açık olduğunu vurgular."(4)

Savcı, mahkumiyet isteğini haklı gösterebilmek için, sanık mahallinde oturan komünistlerin fikirlerinin yerine kendi kafasındaki önyargıları yerleştiriyor. Diğer bir şekilde ifade edersek: TBKP program taslağı davada bir rol oynamıyor. Sargın ve Kutlu'nun kendilerinin komünist olduklarını ve Marks, Engels ve Lenin'in fikirlerini benimsediklerini açıklamaları yeterli sayılıyor. Savcı bu somut partinin yasalara aykırılığını, bu somut kişilerin suç işlediklerini ispat etmek zahmetine katlanmıyor. Kutlu ve Sargın'ın komünist olduklarını "ispat etmekle" görevini yaptığını sanıyor (bu da, Kutlu ve Sargın ta baştan beri komünist yöneticiler olduklarını açıklamış olduklarına göre, büyük bir marifet sayılmaz).

Bu meydana ortaya dökülen antikomünizmin ilkelliği dikkate değer. Savcılığın komünizmi karakterize etmek niyetiyle öne sürdüğü fikirlerden birkaç alıntı yapalım:

"Komünizmin prensibi, bizimle beraber olmayana ölümdür, orta yol yoktur."(5)

"Kabiliyetli, girgin ve müteşebbis olan herkes onlara göre faşisttir. Ölmesi gerekir."(6)

Komünist partisinin yasaklanmasına gerekçe olarak şunlar da öne sürülüyor: "Yine Türk halkınca, bu yasal olmayan parti programının kabul edilmeyişinin düşünülmesi olayıdır."(7) Burada "yuruma gerek yok!" demekten başka çare kalmıyor.

TBKP'nin programatik fikir ve politik açıklamalarını tartışmaktan çekinmesi, savcılığın konununun zayıflığını ortaya koyuyor. TBKP'nin iddia edildiği gibi demokrasi düşmanı olduğunu ispat etmek

ellerinden gelmiyor. Bunda şaşacak bir şey yok. Türkiye Birleşik Komünist Partisi'nin program taslağında yer alan şu tespitler karşısında böyle bir tez nasıl savunulabilir?

"Ülkemizde demokratik bir rejimin kurulması, demokratik gelişmenin sürekli kılınması, askeri darbelerle kesintiye uğramamasının güvence altına alınması, içinde bulunduğumuz dönemin başlıca sorunudur. Demokratik rejim, parlamentonun özgür iradesine dayanması ve en üst organ olması, temel hak ve özgürlüklerin eksiksiz sağlanması, özgür politik yaşamın ve demokratik katılımın gerçekleşmesi demektir. Böyle bir rejim ancak barışın korunduğu ve ulusal egemenliğin güçlendiği koşullarda kurulabilir."(8)

Ve devamla:

"Barış ve Demokratik Yenilenme Programı, emekçilerin derin ve sosyal sorunlarına, hemen bugünden, henüz kapitalizm çerçevesinde olanaklı ilk ekonomik, iç ve dış politik çözümleri getirme programıdır."(9)

Barış ve Demokratik Yenilenme Programı halkın özgür iradesiyle demokratik bir şekilde oluşacak parlamentonun politik sistemde en üst organ olduğu, halkın demokratik yığın örgütlerinin aktif katılımına dayanan demokratik bir rejim kurma programıdır. Bu program Kürt ulusal sorununa demokratik, adil ve barışçı bir çözüm getirme programıdır. Demokrasinin kazanılması, emekçilerin sosyal sorunlarının çözümünün, ekonomik gelişmenin iç politik önkoşuludur."(10)

Program tasarısında yapılan bu açıklamalar karşısında "bir diktatörlük kurmak isteme" suçlamaları nasıl gerekçelendirilecek?

İddianamede birçok kereler gerek Sargın, gerekse Kutlu'ya yöneltilen bir başka dikkate değer suçlama daha var: "Milli duyguların zayıflatılması". Türkiye'de Kürt halkının varlığına işaret ederek bu halkın haklarına saygı gösterilmesini istedikleri için Sargın ve Kutlu'nun cezalandırılmaları talep ediliyor.

Bu suçlamanın kendisi onu öne sürenlerin antidemokratik hu-

kuk anlayışlarını ortaya koymaya yeter. Kürt yurttaşlarımızın temel haklarının çiğnenmesine karşı protesto her demokratın insanlık görevi iken, bu demokratik görev suç ilan ediliyor. Kürt sorunu ile ilgili olarak Türkiye Birleşik Komünist Partisi (TBKP) tarafından önerilen barışçı ve demokratik çözümün tartışılması bile yasaklanıyor. Tarih, "devlet düşüncesi" olarak öne sürülen dogmalara bağlı kalınıp dışa karşı Kürt sorunun varlığı inkâr edilmekle ve askersel yöntemlerle çözümü için zorlamakla sorunların daha da keskinleştiğini gösteriyor. DGB başsavcısı hazırladığı belgeyle Sargın ve Kutlu'nun politik amaçlarına ulaşmak için barışçı yöntemlerle çalıştıklarını ispat etmiş oluyor. İddianamenin hiçbir yerinde iki lider hakkında şiddete başvurdıkları veya şiddete başvurmayla çağrıldıkları yönünde bir suçlama yer almıyor. Tam tersine. Bizzat başsavcı silahlı mücadelenin TKP'nin eylem biçimleri arasında yer almadığını kabul ediyor. İddianamede bu konuda şöyle denilmiş: "TKP amacına ulaşmak için, benimsediği stratejisini yaşama geçirebilme yolunda zaman ve şartlara göre değişen çeşitli taktikler uygulamıştır. Bu taktikler genelde silahlı hareketi ihtiva etmeyen propaganda faaliyetlerini, yığınsal kampanyaları, cephe oluşturma ve eylem birliği gerçekleştirme faaliyetlerini kapsamaktadır."(11)

Adalet ilkelerine uygun bir davadan söz edilebilir mi?

Kutlu ve Sargın hakkında açılan davaya Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde bakılacak. Devlet güvenlik mahkemeleri özel mahkemelerdir. Bu mahkemeler daha yetmişli yıllarda kurulmuştu. Ancak daha sonra anayasa mahkemesi tarafından anayasaya aykırı bulunarak kaldırıldılar.

1980'deki askeri darbeden sonra generaller Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ni kendilerinin hazırladıkları 1982 Anayasasına dayanarak yeniden kurdular. Anayasa Mahkemesinin daha önceki kararının da ispat ettiği gibi, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin bağımsızlığı hakkında en azından ciddi kuşklara yer vardır. Özellikle iki noktanın altını çizmek gerekiyor: Birincisi: Bu mahkemeler askeri yönetim

tarafından kurulmuş olduğundan o zamanki iktidar sahipleri kendi fikir ve görüşlerine uygun hakimleri tayin etme fırsatını buldular. Olağan mahkemelerde bu çeşit keyfi tayinler mümkün olamazdı. İkincisi: Devlet Güvenlik Mahkemelerinde mahkeme heyeti genellikle üç hakimden oluşuyor. Bu üç hakimden bir tanesi yasaya göre (hukuki eğitim görmüş) bir subay. Bu hakim subay, hakim sıfatıyla verdiği kararlarda üstlerinin emirlerine bağlı değil. Ama yine de bu askeri hakimleri etki altına almak için bir çok yol ve araçlar mevcut. Bir subay olarak bütün kariyerinin askeri makamlarının kararlarına bağlı olması bile son derece kuşkuyla bir durum yaratıyor.

Askeri yönetimlerin askeri mahkemelere kanun dışı müdahaleleri bir dizi örnekle belgelenmiş bulunuyor. Yukardan gelen bu çeşit baskılara boyun eğmedikleri için istifa etmek zorunda kalan subayların açıklamaları da kamuoyuna biliniyor. Bütün bu nedenlerle mahkemenin şu veya bu şekilde etki altında kalması tehlikesi mevcuttur.

Bir diğer son derece düşündürücü nokta savunma hakkı ile ilgilidir. Daha şimdiden, mahkeme başlamadan, olumsuzluklar görülmektedir.

Sargın ve Kutlu'nun yanısıra iki avukat, Atilla Coşkun ve Rasim Öz aleyhine de dava açılmış bulunuyor. Bu iki avukat geçen Aralık ayında göz altına alınıp uluslararası protestolardan sonra tekrar serbest bırakılmışlardı. Atilla Coşkun Türkiye Komünist Partisi'nin üyesi olmakla suçlanıyor. Rasim Öz ise "suç teşkil eden bir eylemi övmüş olmak" suçlamasıyla sanık sandalyesine oturtuluyor. Bilindiği gibi, Rasim Öz iki genel sekretere "demokrasi için mücadeleye nize saygı duyuyoruz" diye seslenmişti. Aynı konuda aleyhlerine dava açıldığı için bu iki avukat Kutlu ve Sargın'ın savunmasını katılamayacaklar.

Bu yöntemle savcılık avukatları dilediği gibi savunma dışında birkama imkanına sahip. Avukatlar her an sanık sandalyesine otur-

ulmak tehlikesiyle karşı karşıyalar. Bu durumun savunma için sürekli bir tehdit kaynağı oluşturduğu açıktır. Rasim Öz ve Atilla Coşkun'un aleyhlerine dava açılmış olması bu tehlikenin son derece somut bir tehlike olduğunu ispat etmektedir.

"Yapılan herşey yasalara uygundur"

Avrupa Parlamentosu ve Amnesty International daha 19 Kasım 1987 tarihinde, yani Kutlu ve Sargın'ın gözaltına alınmasından bir kaç gün sonra, iki liderin hemen serbest bırakılmasını talep ettiler. Hükümet yetkilileri bu tür bir taleple karşılaştıkları zaman beylik bir cevap veriyorlar: Yapılan herşey Türk yasalarına göre yapılmaktadır. Türk yasaları da komünistlerin hapse atılmasını öngörüyor. Hükümet tarafından öne sürülen bu savunma ne ölçüde geçerli?

Türk yasalarının komünistleri (ve savcılar tarafından "komünist" ilan edilen herkesi) adı suçlularla aynı kefeye koyduğu şüphesiz doğrudur. Ancak burada şunu sormak gerekir: Bu tür yasalar adletin temelini oluşturabilirler mi? Unutmayalım ki, bu tür bir hukuk anlayışı, faşizm deneyiminden bu yana uluslararası topluluk tarafından reddediliyor. Eğer hükümetin yukardaki savunmayı dayandığı hukuk anlayışı doğru olsaydı, Nazilerin işledikleri cinayetler karşısında ses çıkarmamak gerekirdi. Çünkü Nazilerin bütün uygulamaları o tarihte yürürlükte olan yasalara uygundu. 10 Aralık 1948 tarihinde açıklanan Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Bildirgesi de işte bu yüzden yayınlanmadı mı?

Türkiye de gerek Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonunu imzalamakla, gerekse Özal hükümetinin sık sık tekrarlanan açıklamalarıyla şu veya bu devlet tasarrufunun yasağını belirleyen tek kıtasın Türkiye Cumhuriyeti yasalarının olmayacağını kabul etmiş oldu. Asıl sorulması gereken şudur: Mevcut yasalar insan haklarının korunmasını sağlıyorlar mı, sağlamıyorlar mı? "Yürürlükte olan yasalara" dayanmak, ancak bu yasalar insan haklarının korunmasını güvence altına alıyorsa meşru olabilir. Üstelik hiç de küçümsen-

meyecek sayıda Batı Avrupalı hukuk bilgininin ilgili Türk kanunlarının ve yine bunlara dayanan mahkeme kararlarının insan haklarıyla bağdaştırmamaya çalıştığını saptamaları bu noktada insan haklarını esas almayı büsbütün zorunlu kılıyor.

Örneğin 20-29 Kasım 1987 tarihlerinde Paris'te toplanmış olan "Türkiye'nin Dostları" isimli uluslararası kongre Danimarkalı profesör Erik Siesby'nin önerisiyle kabul edilen bir kararda şu tesbiti yapıyor:

"Türk Ceza Yasasının bir dizi maddeleri Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonunun 9., 10. ve 11., Birleşmiş Milletler Genel İnsan Hakları Bildirgesinin 18., 19. ve 20. maddelerinde dile gelen, fikir özgürlüğü, vicdan ve inanç özgürlüğü, görüşlerini serbestçe ifade etme hakkı Bildirgesinin 18., 19. ve 20. maddelerinde dile gelen, fikir özgürlüğü, vicdan ve inanç özgürlüğü, görüşlerini serbestçe ifade etme hakkı ve barışçı toplanma hakkı ve örgütlenme hakkıyla çelişki içindedir. Bu durum özellikle Türk Ceza Yasasının 140., 141., 142., 143., 158., 159., ve 163. maddeleri için geçerlidir. Söz konusu maddeler ya tamamen kaldırılmalı ya da değiştirilmelidir." (12)

Bu değerlendirme Sargın ve Kutlu'nun Türkiye'ye dönüşlerinde de önemli bir rol oynamıştır. Daha önceki yıllarda gördüğümüz çok sayıda komünist davalarının aksine Sargın ve Kutlu Marksist fikirlerin yayılması için en ön saflarda çalıştıklarını inkar etmiyorlar. Her ikisi de daha baştan iki yasaklanmış partinin genel sekreteleri sıfatıyla kamuoyuna seslendiler ve bu sıfatla Türkiye'ye döndüler. Her ikisi de tamamen demokratik olarak nitelendirdikleri politik fikir ve eylemlerini açıkça kabul ediyorlar. Fakat aynı zamanda iddianamenin dayandığı kanunların genel insan hakları ve demokrasi ilkeleriyle bağdaşmadığına işaret ederek kendilerinin suçsuz olduğunu söylüyorlar.

Komünist hareketin yasaklanmasının tarihi

Başbakan Özal ABD'nin Houston şehrinde düzenlediği basın toplantısında "141, 142 ve 163. maddeler Türkiye'nin, Cumhuriyetin kuruluşundan beri temel taşlarıdır" dedi. Oysa 141 ve 142.

maddelerin Türk Ceza Kanununa girdikleri 23 Haziran 1936 tarihine kadar Türkiye'de var olan yasa maddelerinde propaganda ve örgütlenme eylemlerini cezalandıran hükümler bulunmamaktaydı. Sol hareket bu tarihe kadar da ezilmeye çalışılmış, ama bu daha çok "Tahrir-i Sükun" gibi özel yasalar ya da mevcut yasalara zorlama yorumları getirilmesi aracılığıyla yapılmıştır.

23 Haziran 1936 günü Resmi Gazetede yayınlanarak yürürlüğe giren Türk Ceza Kanununun 141. ve 142. maddeleri 1930 faşist İtalyan Ceza Kanunu örnek alınarak hazırlandı. "Rocco Kanunlarının" 270 ve 272. maddeleri Türkiye'ye ithal edildi. Bu maddelerin temelinde kişinin, devletin karışmayacağı hiçbir özelliği, düşüncesi olmadığında dair totaliter devlet anlayışı yatmaktadır. Devlete, kendisine muhalefet eden kuvvet zoruyla ezme olanağını veren bu maddeler hukuku da kaba kuvvet için düzenlemeler yapan bir kuruma dönüştürmektedir.

Eğer kısaca ifade etmek gerekirse, 141. madde, bir toplumsal sınıfın diğer toplumsal sınıflar üzerinde tahakkümünü kurmayı, veya bir toplumsal sınıfı yok etmeyi, veya ülkede mevcut ekonomik ve toplumsal temel düzenlerden herhangi birini devirmeyi amaçlayan örgütleri kurmayı yasaklıyor. 142. madde ise aynı amaca yönelik propagandayı yasaklıyor.

141 ve 142. maddeler Türkiye'ye ithal edildikten sonra 1938, 1946, 1949, 1951 ve 1983 yıllarında daha da sertleştirildiler. Bu değişiklikler İtalyan faşistlerini bile geri bıraktığımızı gösteriyor. 1951 yılında yapılan değişiklikte "cebiri", yani zor kullanarak devirme şartı 141. ve 142. maddelerden çıkartıldı. Böylece zor kullanmadan, barışçı yollardan değişiklik isteyen örgütler de yasaklanan örgütler haline getirildi. Diğer önemli bir değişiklik ceza miktarıyla ilgili idi. Faşist İtalya'da bu maddeler çerçevesinde verilen en yüksek ceza 5-12 yıl hapis iken, Türkiye'de en yüksek ceza olarak idam cezası getirildi.

Böylece Avrupa Konseyi ve NATO üyesi olan Türkiye'de zor

kullanmayan bir toplumsal muhalefetin yöneticileri idam cezasıyla tehdit edilmektedirler.

Türkiye'de yapılan değişiklikler sırasında 141. madde bütün dünyada eşine az rastlanan bir hukuki garabet haline getirildi. Bundan kastımız, bu maddenin biraz hukuk bilgisine sahip herkesi şaşırtacak suç birimleri yaratmış olmasıdır. Yalnızca yukarıda tarif edilmiş biçimde bir örgütün kurulması değil, hatta bu örgütün kurulması için teşebbüse geçmek de (girişimde bulunmak) değil, böyle bir örgütün kurulmasına "tevessül etmek", yani bu yönde ne kadar küçük de olsa bir adım atmak dahi, örgüt kurmuş olanlarla aynı ölçüde cezalandırılmaktadır.

Bu durum pratikte şu anlama gelmektedir: Bir örgüt kurmak için girişimde bulunmuş olduğunuz ("teşebbüse geçmiş olduğunuz") ispat edilmese bile, yine de yasanın gösterdiği ağır cezalara çarpılabiliyorsunuz. Bu şartlar altında savcının nasıl istedikleri gibi at oynattıklarını tahmin edebilmek için insanın hayal gücünü fazla zorlamasına ihtiyaç yok.

141. ve 142. maddelerin diğer bir önemli özellikleri bu maddelerin belirsizliğidir. Son derece esnek kavramlar kullanılmaktadır. Öyle kavramlar ki, bunlar politik ortama göre çok farklı biçimlerde yorumlanabilirler.

"Bir toplumsal sınıfın diğer toplumsal sınıflar üzerinde tahakkümünü kurmak" ne demek? Söz konusu olan diktatörce bir hakimiyet mi? Yoksa demokratik bir hakimiyet de, yani seçmen çoğunluğunun desteğine dayanan bir hakimiyet de yasaklanmakta mıdır? "İktisadi ve toplumsal temel düzenler" denildiğinde ne anlaşılıyor? Bu düzenlerin demokratik çoğunluklara dayanarak değiştirilmesi de yasaklanıyor mu?

İşaret ettiğimiz belirsizlik istemeyerek veya yanlışlıkla değil, mahsus yaratılmış bir belirsizliktir. Böylece mahkemelerin farklı yorumlarıyla önceden kanun dışı sayılmayan eylemler daha sonra suç olarak ilan edilebiliyor.

14

deyiminden, bir dünya görüşünü, bir ideolojiyi, bir doktrini ya da herhangi bir fikri savunup yaymanın, başkalarına aşılama çalışmasının suç sayılmasını anlamak gerekir." (14)

Peki, Avrupa ülkelerinde bu tür suçlar var mıdır? ABD, İngiltere, Fransa, Federal Almanya, İtalya, İsviçre ve Belçika hukuklarını bu açıdan taramış olan Türk hukuk adamlarından Bülent Tanör, bir görüş ya da düşüncenin açıklanıp savunulmasının ve yayılmasının Batı hukukunda yasak olmadığını belirtiyor. Batı hukuk sistemlerinde yasaklanmış olan şeyin, "yıkıcı eylemlere çağrı, ya da suça kışkırtma niteliğindeki ajitasyonlar olduğunu" belirtiyor. Yazar, Batı doktrininde "fikir suçu" olmayıp, "siyasi fikir suçu" kavramının kullanıldığını, bundan da yıkıcı eylemlere çağırmanın, demokratik yöntemlerin cebir yoluyla reddedilmesinin anlaşıldığını belirtiyor.

Türk Ceza Kanununda cebir kullanarak anayasal düzeni yıkmaya yönelmek 146., 168., 169. ve 171. maddelerle, böylesi fiilleri övmek ise 172. madde ile cezalandırıldıklarına göre, 141 ve 142. maddelerin "fikir suçları"larını cezalandırmaktan, cebir kullanmasına karşı olan muhalefetin ezilmesinden başka bir işlev gördüğünü kimse iddia edemez.

Aynı görüşü dile getiren Prof. Dr. Çetin Özek "141-142" adlı kitabında şöyle demektedir:

"Cebir unsuru olmayınca, maddeler gerçekte demokratik biçimde iktidara gelmeyi ve kendi görüşüne göre bir düzen yaratmayı amaç bilen sol hareketi yasaklamış olmaktadır. Bu nedenledir ki, düşüncenin düzene aykırılığı suç sayıldığı gibi, düzene aykırı bir politik düşüncenin politik bir biçimde örgütlenmesi ve iktidarı tüm demokratik usuller içinde ele geçirme çabaları da yasaklanmaktadır... Batı demokrasilerinde marksist sosyalizmin de demokratik usuller içinde işbaşına gelebileceği bilimsel gerçeklere uygun olarak kabul edilir..." (15)

Türkiye'de "demokrasiye geçildi" denmesine rağmen, 141 ve 142.

16

Bu yöntemle 1980'deki hükümet darbesinden sonra Türkiye Barış Derneği, Türkiye Öğretmenler Derneği (TÖBDER), veya Türkiye İşçi Köylü Partisi (TIKP) gibi darbeden önce legal olarak çalışmakta olan örgütler sonradan illegal örgütler olarak tanımlandılar ve bu örgütlerin yönetici ve üyeleri yukarıdaki kanunlara dayanarak cezalandırıldılar.

Daha önce bahsettiğimiz Danimarkalı profesör Siesby de bu olguya işaret ediyor. 141. ve 142. maddeler hakkında şunları yazıyor:

"Bu maddeler ellili yıllarda sol politik eylemleri cezalandırmak için geniş ölçüde kullanıldılar. 1961 anayasasından 12 Eylül 1980'e kadar süren liberal dönemde ise bu tür eylemler ancak zora başvurdıklarında veya zor kullanmaya çağırdıklarında veya başka açılardan kanunsuz araçlara yöneldiklerinde kovuşturulmaya uğradılar.

1980 Eylülündeki hükümet darbesinden sonra ilgili maddeler geniş biçimde yorumlanmaya başlandı. Yeni yorumun geriye dönük olarak uygulanması sonucunda liberal dönemde kurulmuş ve çalışmalarını hükümet darbeleriyle son bulmuş olan bir dizi örgütün üyeleri 141. ve 142. maddelere dayanarak mahkum edildi. Oysa faaliyet gösterdikleri dönemde bu örgütlere üye olmak suç sayılmıyordu." (13)

Batı Avrupa'da eş olmayan bir uygulama: Düşüncenin açıklanması suç sayılıyor

"Toplumsal bir sınıfın diğer bir toplumsal sınıf üzerinde tahakküm kurması" için örgütlenmesini yasaklayan 141. madde ile bu yolda propaganda yapılmasını yasaklayan 142. madde Türk yetkililerinin defalarca açıkladıkları "Batı alemine ait olmak" durumuyla tam bir çelişki içindedir. Çünkü bu maddeler, tümüyle bir düşüncenin açıklanmasını ve kolektif bir düşünce açıklama yolu olan örgütlenmeyi yasaklamak için kullanılmaktadır.

Batı Avrupa'dakinin aksine Türkiye'de fikir ve görüşler bir suç olarak ilan edilebilirler. "Cezalandırılması gereken" fikirler vardır. Türk hukukçusu Bülent Tanör bu konuda şöyle diyor: "Fikir suçu"

15

maddelerin varlıklarını sürdürmesi ve yalnızca komünistlere karşı değil, devlet otoritesinin hoşuna gitmeyen görüşleri savunan bilim adamları ve sanatçılara karşı da kullanılması, çağdışı bir durumdur.

Bu çağdışılığın farkında olan Türk yetkilileri, zaman zaman bu totaliter anlayışlarını, insan hakları belgelerinin kısıtlayıcı hükümlerine ve Avrupa'da bir zamanlar gündeme gelmiş olan bazı uygulamalara dayandırmaya çalışıyorlar.

Örneğin söz konusu bu yasaların hala İtalyan Ceza Yasasında varlıklarını sürdürdüklerini söylüyorlar. Evet; adı geçen yasa maddeleri İtalyan Ceza Yasasında hala vardır. Ama Mussolini'nin devrilmesinden sonra İtalya'da söz konusu 270 ve 272. maddelerin sosyal muhalefete karşı kullanılması şeklindeki totaliter devlet uygulamasına son verildiği, çoğulculuk ilkesinin tümüyle uygulanmaya sokulduğu ve burada Marksist partilere yönelik bir ayırım getirilmediği gözardı edilmek isteniyor.

141 ve 142. maddelerin savunucuları, Federal Almanya'yı örnek göstererek, "komünist partisinin bir dönem yasaklanması"nın normal olduğunu ve insan haklarıyla da çelişmediği görüşünü savunuyorlar. Bu verilen örnek iki açıdan yanlış. Birincisi, Almanya Komünist Partisi (KPD), bir kanun maddesiyle değil, anayasa mahkemesinin bir kararı ile ("anayasa düşmanı" bir örgüt ilan edilerek) yasaklandı. Ve bu yasaklama bütün komünist partileri için geçerli olan bir yasaklama değil, sadece belli bir komünist partisine, yani KPD'ye karşı idi. Bunun içindir ki, daha sonra Alman Komünist Partisi (DKP), kurulabildi. İkincisi, anayasa mahkemesi verdiği kararda, bu davada, bir dünya görüşü olarak Marksizm-Leninizmin yargılanmasının söz konusu olmadığını bilhassa vurguladı. Bu, verilen kararda şöyle ifade edilmektedir:

"Bilimsel bir ideolojiyi kabul etmesi, suçlama olarak, KPD'ye yöneltilmemektedir. Bu mahkemenin amacı, Marksist-Leninist teoriyi 'bütünsel bir bilim' olarak anayasaya aykırı ilan etmek değildir. Anayasanın 5. maddesinin 3. fıkrasının belirlediği anlamda bir bilim

17

olduğu sürece, bu bilim elbette serbesttir. Bu bilimi anlatmak, öğretmek, geliştirmek serbest olduğu gibi, aynı zamanda onu tartışmak ve onunla mücadele etmek de serbesttir. Bu bilim davamızın kapsamı dışındadır. Onun bilimsel doğruluğunun tesbiti, bir mahkemenin değerlendirmesine bağlanamaz.”(16)

İspanya, Portekiz ve Yunanistan’da faşist diktatörlükler yıkıldıktan sonra, bu ülkelerin ceza yasalarında ve uygulamalarında değişiklikler yapılmış ve komünist partilerinin legal olarak kurulabilmeleri için koşullar yaratılmıştır.

Bütün bu örnekler, çoğulcu demokratik rejimi tam olarak gerçektir. Bütün bu örneklerin temel koşulunun bütün politik görüşlere serbestçe örgütlenme özgürlüğünün tanınması olduğunu kanıtıyor.

141 ve 142. maddelerin yandaşları, çoğulcu demokratik rejimle bağdaşmayan tutumlarını haklı gösterebilmek için çoğu zaman, uluslararası anlaşmaların “bu özgürlükler temel insan haklarını ortadan kaldırmak için kullanılamaz” ilkesine dayanmaya çalışıyorlar. Bilindiği gibi İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, böyle bir hükme yer vermektedir (madde 30). Bunun öne sürülmesi ancak, insan hakları sözleşmesinin içeriğini bilmeyenleri yanıltabilir. Bu sınırlamaları, düşünce özgürlüğüne, kolektif düşünce açıklama yöntemi olan örgütlenme özgürlüğüne ve düşüncenin yayılmasına konulmuş kısıtlamalar olarak göstermek doğru değildir.

Adı geçen belgelerde (İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, madde 30 ve Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonu, madde 17) yıkıcı “faaliyet”ten “eylem”den bahsedilmektedir.

Türk Ceza Kanununun 141, 142 ve 163. maddeleri, Türkiye’nin de imzaladığı uluslararası belgelerin özüyle çelişmektedir. Bu maddeler “İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi”nin 18, 19 ve 20.; “Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonu”nun 9, 10 ve 11.; “Helsinki Sonuç Belgesi”nin 1. Bölümünün yedi ilkesiyle çelişmektedir.

18

Komünistlerin ve demokratların suçlu ilan edilmeleri: Bin yıllık hapis cezaları

TİP Genel Sekreteri Dr. Nihat Sargın ile TKP Genel Sekreteri Haydar Kutlu Türkiye Birleşik Komünist Partisi’ni yasal olarak Türkiye’de kurmak için girişimde bulunmak üzere Türkiye’ye döndükleri zaman, 1980 öncesindeki terör ortamında aşırı sağcılar tarafından ağır yaralanarak sakat bırakılan Türkiye’nin ünlü hukukçu ve aydınlarından Server Tanilli, Kutlu ve Sargın’a hitaben yazdığı bir mektupta şöyle diyor:

“Türkiye’ye gidişinizi pek yerinde bir davranış olarak karşıladığımı söylemeliyim. Kararnız gerçekten tarihsel bir anlam taşıyor... Size reva görülecek işlemler, Türkiye’de nasıl çağdışı bir rejimin yürürlükte olduğunu uyar dünyaya bir kez daha ilan etme fırsatını bize verecektir, ki bu bile, demokrasi davasında pek büyük bir hizmet olacaktır.”(19)

Server Tanilli, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Savcılığı tarafından “Uyarılık Tarihi” başlıklı ders notları nedeniyle Türk Ceza Kanununun 141/6, 142/1-5 ve 6. fıkraları nedeniyle mahkemeye verilmiş, hakkında hazırlanan 3.11.1975 tarihli iddianamede, Tanilli, ünlü şair Pablo Neruda’yı “siyasi inançlarından taviz vermeyen yiğit tavırlı bir kişi” olarak nitelendirmesi nedeniyle hapse atmaya kalkışılmıştı. Açılan dava, kamuoyunda büyük tepkilere yol açmış, ülkenin en seçkin 774 aydını, bilim adamı ve demokratik kitle örgütü temsilcisi 21.3.1976’da Cumhuriyet gazetesinde yayınladıkları bir bildiriyle, “bu bilimsel eseri kendi eserimizcesine imzalamayı, demokrasinin düşünce ve bilim özgürlüklerinin ve akademik özgürlüklerin savunulması adına görev biliriz” demişlerdi. Dava daha sonra sivil mahkemeye itikaf ettirilmiş, 31.3.1978’de beraatle sonuçlanmıştır.

Aynı şekilde, 12.3.1971 darbesinden sonra bir başka hukukçu, Anayasa Profesörü Mümtaz Soysal, “Anayasaya Giriş” adlı eseri nedeniyle yargılanmış, Türkiye’de uygulanmakta olan, bilinen yön-

20

Batı Avrupalı hukukçular bu konuda ne diyorlar?

Türkiye’de birçok aydın, yazar, gazeteci, sanatçı yayıncı, doktor, avukat, sendikacı ve politikacının yargılandığı ve senelerce hapis cezalarına çarptırıldığı, Türk Ceza Kanununun söz konusu maddeleri ve Türkiye’nin durumu hakkında, Danimarkalı profesör Erik Siesby şunları söylüyor:

“Bu kişilerin mahkumiyetlerine yolaçan eylemler zor kullanımı veya Batı Avrupa’da bilinen adı suçlar değil de politik görüşlerin veya dini inançların ifadesi, veya bu tür görüşler ya da inançlar doğrultusunda çalışan örgütlerin kurulması. Bu eylemlerin cezalandırılması, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi’nin 19. ve Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonu’nun 10. maddelerinin çiğnenmesi anlamına gelir.”(17)

İsveç Sosyal Demokrat Partisi milletvekili Hans Göran Franck, Türk Ceza Kanununun 141, 142 ve 163. maddeleri hakkında şunları yazıyor:

“Yukarıda adı geçen maddeler günümüzde Türkiye’de özellikle zorbalığa başvurmaya muhalefeti cezalandırmak için kullanılıyor. Bir çok mahkeme ve yüksek mahkeme kararları bu maddelerin uygulanışının fikir açıklama, örgütlenme ve inanç özgürlüklerini çiğnediğini ve dolayısıyla bu maddelerin Türkiye’nin de imzalamış olduğu Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonunun 9, 10 ve 11. maddeleriyle çeliştiğini gösteriyor.”(18)

Eğer Türkiye uluslararası planda üstlendiği yükümlülükleri yerine getiren ve bu nedenle de saygınlık gören bir ülke olmak istiyorsa, bir çok aydın tarafından “Türkiye’nin ayıbı” olarak nitelendirilen 141 ve 142. maddeler kaldırılmalıdır. Böyle bir adım, anayasanın 15. ve 90. maddeleri ile de uyum içindedir. Anayasanın 90. maddesinin son fıkrasında şöyle deniliyor: “Usulüne göre yürürlüğe konulmuş milletlerarası antlaşmalar kanun hükmündedir.”

19

temlerle sorgulanmış, ancak bu dönem sona erip yeniden kısıtlı demokrasiye geçildiğinde hakkındaki dava düşmüştür.

Senelerden beri çevirmenler, haklarında komünizm propagandası yaptıkları gerekçesiyle dava açılabilirliğini hesaplamak zorundadırlar. Bir kitabın çevirisinin cezası 7,5 yıl hapis olabilir. Örneğin tanınmış çevirmen Muzaffer Erdost için sadece 1974 yılında 37 sene hapis cezası istendi. Bugün haklarında toplam 100-200 yıla kadar hapis, cezası istenilen redaktörler vardır.(20) Çağdaş Gazeteciler Derneği Başkanı Ahmet Abakay, Aralık 1987 tarihinde yaptığı açıklamada sadece Çanakkale Cezaevinde yedi yıldır hapis yatan ve 141 ve 142. maddelerden yargılanan 12 gazetecinin bulunduğunu ve 3-5 satırlık bir yazının bedelinin 5 yıl haptisten başladığını söyledi.

1980 askeri darbesinden sonra, 4 günlük gazete ve 20 derginin yazı işleri sorumluları ve buralarda çalışan toplam 50 yazar ve gazeteci hakkında 404 dava açıldı. Beş kişi de kitap yayınlamaktan hüküm giydi. Bu arada adı geçen 50 kişiden, 32’si hakkında kesinleşen cezaların toplamı 2500 (ikibinbeşyüz) yılı bulmaktadır. Bunun üçte birini, yani 750 yılı, “Halkın Kurtuluşu” dergisi yazı işleri sorumlusu Veli Yılmaz ve aynı dergi çalışanlarından Osman Taş (600 yıl), Mustafa Yıldırım Türk (155 yıl) ceza almışlardır.

Burada söz konusu olan cezaların, Türk Ceza Kanunun 142. maddesine göre ve sadece dergide çıkan yazılar için verildiğinin altını tekrar çizmek gerekmektedir.

12 Eylül 1980 darbesinden sonra 141 ve 142. maddeler, Türkiye İşçi Partisi (TİP), Türkiye Komünist Partisi (TKP), Türkiye Sosyalist İşçi Partisi (TSİP) ve Türkiye İşçi-Köylü Partisi (TİKP) gibi gerek program ve tüzüklerinde gerekse pratik çalışmalarında cebir unsuru bulunmayan partilere karşı yoğun olarak kullanıldı. Haklarında “terörizm” ile ilgili tek bir delil bulunmayan bütün bu partilerin yönetici ve üyeleri, farklı bir ideolojiyi savunmak ve bu görüşleri yaymak için örgütlenmek ile suçlanarak, 18 yıla varan cezalara çarptırıldılar.

21

Ancak 141 ve 142. maddeler, yalnızca siyasi partilere karşı değil, devlet yönetimi tarafından "uygun görülme" görüşleri savunan herkese karşı da yaygın bir şekilde uygulanmaktadır. Dünya başını savunan Türkiye Barış Derneği'ne ve emekçilerin sosyal haklarını savunan DİSK'e karşı açılan davalar buna örnek olarak verilebilir.

Barış Derneği Başkanı emekli büyükelçi Mahmut Dikerdem ve aynı derneğin yönetim kurulu üyesi Reha İsvan, Türk Ceza Kanununun 141. maddesine dayanarak, 5'er yıl cezaya çarptırıldılar. (Hala kesinleşmeyen bu ceza yüzünden her ikisi de bir çok tanınmış barışçı ile birlikte üçbuçuk yıl hapiste kaldılar.)

Askeri mahkemede görülen bu davada, savcı şöyle diyordu: Sanıklar banştan yanalar. Silahsızlanmayı savunuyorlar. Komünistler de banştan yanalar ve silahsızlanmayı istiyorlar. O halde sanıklar komünizme hizmet ediyorlar.

Türk Ceza Kanununun 141 ve 142. maddelerinin mantığına göre, kısa süre önce Avrupa'daki tüm atom silahlarının sökülmesini isteyen, SPD'nin silahsızlanma uzmanı von Bülow, 12 yıl ağır hapis cezasına mahkum edilmelidir. Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Genel Sekreteri Vardelven ise bir delegasyonla ABD'ye gidip Senato'dan orta menzilli atom roketleriyle ilgili anlaşmayı (INF) onaylamasını talep ettiği için, DİSK yöneticileri gibi yurt dışında da silahsızlanmayı savunduğu gerekçesiyle, idam cezası talebiyle yargılanmalıydı.

İlk bakışta, Türk mahkemelerinin bu kararları çılgınlık gibi gelebilir. Ama bu ölçsüzlüğü kökleri Türk Ceza Kanununun 141 ve 142. maddelerinde aranmalıdır. Politik görüşler "suç" olarak damgalandığı an, düşüncenin yargılanmasına kapı açıldı demektir. Ondan sonra hangi düşüncenin koşturulacağı, o anki iktidarı keyfi kalmıştır. İhtiyaca göre yorumlayarak, her türlü muhalif görüşü "suç" olarak damgalamak mümkündür.

Tüm bunlar komünist harekete üzerindeki yasağın sürmesinin

sonuçlarıdır. Bu koşullarda, temel insan haklarını kullanmak ve kendi düşüncesini açıklamak büyük cesaret isteyen bir iş haline geliyor. İnsanın kendi düşüncesini açıklamasının bile cesaret işi olduğu bir devlet düzenine demokrasi denilemez.

Siyasal hayata gydirilen çelik yelek

Türk yetkilileri, 12 Eylül 1980'den bu yana olan değişmelere işaret ederek, Avrupa kamuoyu temsilcilerine "önemli ilerlemelerden" bahsediyorlar. Dış görünüşü itibariyle çoğulcu parlamentarizmi andıran bu durum kimseyi yanıltmamalıdır.

Siyasi partiler demokrasilerin vazgeçilmez bir parçasıdır. Bir kaç örnekle bu konuya değinelim. Anayasanın, siyasi partilerle ilgili yasaklayıcı hükümlerine ilaveten konulan siyasi partiler yasasındaki yasaklar, çoğulcu parlamenter düzene gydirilmiş bir çelik yelek niteliği taşımaktadır.

Örneğin Siyasal Partiler Yasasının 5. ve 78. maddeleri, Türk Ceza Kanununun 141 ve 142. maddelerine dayanmaktadır. Aynı kanunun 91. maddesiyle partilerin kadınlar kolu, gençli kolu, vakıf ve dernek kurmaları, 92 madde ile ise partilerin, diğer toplumsal örgütlerle bağ kurmaları yasaklanmaktadır. Siyasi partilerin 12 Eylül 1980 askeri darbesini ve darbeyi yapan beş generalden oluşan "Milli Güvenlik Konseyi"nin karar ve uygulamalarını eleştirmesini yasaklayan 97. madde çok ilginçtir. Aynı şekilde yasa, nüfusun % 50'den fazlasını köylülerin oluşturmalarına rağmen, köylerde parti örgütleri kurulmasını yasaklamaktadır.

Tüm siyasal partilere gydirilen bu çelik yelek komünist partisi için daha acımasızdır. Çünkü aynı yasanın 96. maddesi "komünist" adı taşıyan bir partinin kurulmasını yasaklamaktadır.

Anayasa ve temel haklar

TİP Genel Sekreteri Dr. Nihat Sargın ile TKP Genel Sekreteri

Haydar Kutlu'nun ülkeye döndükleri gün, 16 Kasım 1987'de Cumhurbaşkanı Kenan Evren Muğla'da yaptığı konuşmada şöyle diyordu: "Türkiye Komünist Partisi'nin kurulmasına müsait değildir. Komünist parti, faşist parti ve dine dayalı bir şeriat partisi kurulması mümkün değildir. Çünkü, Türk Ceza Kanununun 141, 142 ve 163. maddeleri vardır. Bu maddelerin kalkması için anayasanın değişmesi lazımdır. Anayasanın 14. maddesi var. Bu madde kaldığı sürece hiç bir şey yapılamaz. Bunu böyle bilirsiniz." (21)

Şu anki anayasa 12 Eylül 1980'de darbeyi yapan beş generalin emirlerine uygun olarak hazırlandı. 7 Kasım 1982'de "hayır" demenin yasaklandığı ve diyenlerin cezalandırıldığı bir ortamda yapılan "halk oylaması" ile yürürlüğe sokulan anayasanın, Evren'in işaret ettiği 14. maddesinde şöyle denilmektedir:

"Anayasada yer alan hak ve hürriyetlerden hiçbir, devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmak, Türk Devletin ve Cumhuriyetinin varlığını tehlikeye düşürmek, temel hak ve hürriyetleri yok etmek, devletin bir kişi veya zümre tarafından yönetilmesini veya sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde tahakkümünü sağlamak veya dil ve ırk, din ve mezhep ayrımı yaratmak veya sair herhangi bir yoldan bu kavram ve görüşlere dayanan bir devlet düzenini kurmak amacıyla kullanılamaz."

Bu genel sınırlama temel hakların fiilen ortadan kaldırılması anlamına geliyor. İnsan hakları ile ilgili uluslararası belgelerde rastlanan kısıtlama ("temel haklar bu hakların ortadan kaldırılması için kullanılamaz") anayasa bir çok ekleme ile ağırlaştırılmıştır. Çok esnek ve belirsiz kavramlarla istendiğinde her türlü davranış kapsamına alacak gibi ifade edilmiştir. Örneğin, "devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü bozmak" veya "dil, ırk, din ve mezhep ayrımı yaratmak" veya "sosyal bir sınıfın, diğer sosyal sınıflar üzerinde tahakkümünü sağlamak" ne demektir? Bu ifade biçimiyle, Türk Ceza Kanununun 141 ve 142. maddelerinin anayasa hükmü haline geldiğini görüyoruz. Böylece düşüncüyü ve düşüncüyü açıklamayı suç kabul eden hukuk zihniyeti anayasaya girmiştir.

Dahası, bu 14. madde anayasanın 87. maddesiyle tamamlanarak, Türkiye Büyük Millet Meclisinin 141 ve 142. maddelerden hüküm giyenlere af çıkarması yasaklanmaktadır.

Anayasanın görevi düşünce ve fikirleri sınırlamak mıdır? Batı Avrupa ülkeleri anayasalarında benzer hükümlere rastlamak mümkün değildir. Eğer anayasa, belli düşüncelerin açıklanmasını ta baştan yasaklıyorsa, buna demokrasi denemez. Türkiye'nin durumu insana ister istemez Mussolini'nin "kişi devlet içinde ve devletin egemenliğinin, otoritesinin bir şüesi olarak, devletin istediği gibi düşünmek ve davranmak zorundadır" diyen 24 Mart 1924 tarihli konuşmasını hatırlatıyor.

Düşünce özgürlüğü ve kolektif düşünce açıklama yolu olan örgütlenme, devletin saptadığı düşünceleri savunma ve yayma özgürlüğü olarak ele alınsaydı, bunların anayasa ile güvence altına alınmasına gerek kalır mıydı? Düşünce özgürlüğü ancak anayasada ifadesini bulan düşüncelerin dışında kalanlar için olursa bir anlam kazanır. Yoksa, sadece anayasada ifadesini bulan resmi düşüncenin beğenilmesi ve savunulması için, anayasaya düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne ilişkin hükümler konmasının bir anlamı yoktur.

Türkiye'de, devlet yetkililerinin hoşuna gitmeyen ya da çıkarlarına dokunan her türlü fikir, anayasanın "devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğü" ilkesine ters düştüğü gerekçesiyle Türk Ceza Kanununun 141 ve 142. maddelerine göre cezalandırılmaktadır.

Batı Avrupa ülkelerinde durum nedir? İtalya örneğini alalım. İtalyan anayasasının birinci maddesi "İtalya, çalışma esasları üzerine kurulmuş demokratik bir cumhuriyettir" demektir. Eğer İtalya'da devletin koyduğu sınırlar dışında düşünmek yasaklanmış olsaydı ekonomik liberalizmin "anti-sosyal karakterlidir" denilerek yasaklanması gerekirdi. Aynı şekilde, Federal Almanya Cumhuriyetinde, merkezîyetçi bir devlet yapısını savunan herkes anayasanın "Federal Almanya sosyal ve demokratik bir federal devlettir" hükmüne ters düştüğü için hapse atılması veya merkezîyetçiliği kabul eden Fransa'

da federativ sistemi savunanların cezalandırılması gerekirdi.

Öte yandan 1982 Anayasasının 14. maddesindeki kısıtlamalar, Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonunun 14. ve 17. maddeleri ile çelişmektedir.

Bu özellikleri ile 1982 Anayasası, temel hak ve özgürlükleri düzenlemekten çok, bunları kısıtlayıcı ve giderek yasaklayıcı nitelik taşımaktadır.

Bu durumda, normal politik gelişme sürecinde, uzlaşmalarla ya da yasa değişiklikleriyle çözülebilecek konuların önünü tıkayan hukukun alanına girmeyen konular kendine iş edinen 1982 Anayasası Türkiye'de sorun yaratan ve istikrarsızlığa yol açan bir rol oynamaktadır. Bununla "güdümlü bir demokrasi", "ikinci sınıf demokrasi" kurulup kalıcı kılınmaktadır.

Resmi sözcüler sık sık adı geçen hükümleri değiştirmenin mümkün olmadığını söylemektedirler. Oysa pratik bize tüm bu iddialara rağmen, 1982 Anayasasının da değişebileceğini göstermektedir. Örneğin 17 Mayıs 1987 tarihinde, 1980 öncesindeki politikacılara, aktif siyaset yasağı getiren anayasanın geçici 4. maddesi değiştirildi. Aynı şekilde, anayasa değişikliği için 1982 Anayasasında üçte iki olarak belirlenen çoğunluk, beşte üç olarak değiştirildi. Seçmen yaşı 21'den 19'a indirilip, Büyük Millet Meclisi'ndeki milletvekili sayısı 400'den 450'ye çıkarıldı.

1982 Anayasasının bir çok maddesi değiştirildiğine göre 14. ve 87. maddelerle birlikte komünist harekete yasak koyan diğer maddelerin de değiştirilmesi pek ala mümkündür.

"İkinci sınıf demokrasi"

Bugün Türk yetkilileri ve hepsinden önemlisi cumhurbaşkanı Evren ve başbakan Özal Mussolini'nin fikirlerine uygun olarak getirilen yasakları, günümüz Türkiye'sinde sürdürmeyi nasıl gerçekleştirdi-

26

yorlar? Bu çağdışı durumu nasıl haklı göstermeye çalışıyorlar?

Bu güçler komünist hareket üzerindeki yasağı "Jeopolitik durumumuz müsait değildir" diyerek savunmaya çalışıyorlar. Bununla, Türkiye'nin sosyalist ülkelerle komşu olması kastediliyor. Oysa ki Türkiye dünya üzerinde sosyalist bir ülke ile komşu olduğu halde, farklı bir toplumsal düzene sahip olan tek ülke değildir. Eğer sosyalist ülkelerle komşu olmak, komünist hareketin yasaklanması için gerekçe olsaydı, bugün sosyalist ülkelerle komşu olan Federal Almanya'da, Norveç'te, Finlandiya'da, Avusturya'da, İtalya'da ve Yunanistan'da komünist partilerinin yasak olmaları gerekirdi. Oysa ki demokrasi ile yönetilen hiçbir ülkede böylesi bir uygulama yoktur.

Komünist hareket üzerindeki yasağı savunanlar, komünist partisinin serbest olmasının "gelişme düzeyimize uygun olmadığını" vurgulamaktadırlar. Türkiye Cumhuriyeti kurulduğunda tek partili bir rejim mevcuttu. Ekonomik ve sosyal gelişmeler 1946 yılında çok partili rejime geçmeyi zorunlu kıldı. Ancak bu güdük bir geçiş oldu. Sol hareket yine yasaktı. O zamandan günümüze Türkiye belirli bir gelişme göstermesine rağmen, ülkenin gelişmesinde büyük rol oynayan emekçi kesimlerin düşünce ve serbestçe örgütlenme özgürlüklerini yasaklayan anlayışın devamında ısrar eden yaklaşım, toplumsal gelişmeyi engelleyen en önemli etkindir.

Komünist hareket üzerindeki yasağı savunanlar, "halkımızın olgunluk düzeyi buna uygun değildir, halkımıza buna alışkın değildir" savını öne sürmektedirler. Türk Ceza Kanununda 141 ve 142. maddeler ile 1982 Anayasasındaki 14. ve 87. maddeler varlıklarını korudukları sürece, halk farklı fikirleri özgürce tartışma kültürünü nasıl kazanacak? Düşüncelerin özgürce açıklanmasını ve bu amaçla örgütlenmenin kaba kuvvetle, zorbalıkla yasaklandığı bir toplumda, farklı düşüncelerin uygar koşullarda tartışılması ve fikirlerin özgürce yanışması nasıl gerçekleşebilir?

"Komünist partisi kurulursa, faşist partiye de mücadele edilir" denilmektedir. Oysa neo-faşist, ırkçı hareketin başbuğu olarak bilinen

27

Alpaslan Türkeş, bugün legal olarak faaliyet gösteren "Milliyetçi Çalışma Partisi"nin genel başkanlığını yapmaktadır. Bir çok cinayetin perde arkasındaki sorumlusu olarak mahkum olan bu adam dünyada ve ülkemizde şiddet uygulanmasını sona erdirmeyi programına alan Türkiye Birleşik Komünist Partisi'nin (TBKP) yöneticileri Kutlu ve Sargın'ın Türkiye'ye dönüşleri konusunda şöyle diyor: "Türkiye'de komünistlere yer yoktur!"(22)

"Komünist partisi kurulursa, şeriatçı partiler de kurulur", yasakların devamından yana olan çevrelerin sık sık kullandığı bir başka demagogidir. Müslümanların belirli bir kesiminin görüşlerini yansıtan Zaman adlı gazetenin yazarlarından Ali Bulaç, Yeni Gün dem dergisinin 15-21 Kasım 1987 tarihli sayısında, bu iddialara şöyle yanıt veriyor: "Komünist partisinin kurulmasının, şeriatçı hareketi güçlendireceği savı, saçlılara aittir. Müslüman kesimler 163. madde ile birlikte 141 ve 142. maddelerin de kaldırılmasından rahatsızlık duymamaktadır."

Gerçekten de Evren'in "şeriatçılık" olarak nitelendirdiği gelişmeler tam da 12 Eylül 1980 askeri darbesinden sonra, yani demokratik özgürlüklerin kısıtlanmasıyla birlikte, Türkiye Cumhuriyeti tarihinde eşi görülmedik bir hızla arttı. Türk Ceza Kanunundaki "şeriatçılığı" yasaklayan 163. madde ise, bu kesimlere karşı değil, her nedense İslamın güncel bir yorumunu yapan, politik özgürlükleri ve barışı savunan İslami politik akıma karşı uygulanıyor. Kaldı ki, demokrasilerde şiddete başvurmamak koşuluyla, her düşünce özgürce savunulabilmelidir. Eğer komünist hareketin yasaklanmasıyla yana olanlar, şeriat düzenine geçekten karşı iseler, bu görüşlerle de demokratik bir platformda siyasi mücadele vermeyi öğrenmek zorundadırlar. Bunu hazmedemeyen mantık geçerli olsaydı, "Engizisyon uygulamalarını geri getirir" diye Avrupa'daki Hristiyan partilerin de yasaklanması gerekirdi.

Türkiye ve Avrupa kamuoyunu "İran örneği" ile korkutmaya çalışanlar şunu unutuyorlar: Eğer İran'da şah despotizmi, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü, temel hak ve özgürlükleri onlara yıl bo-

28

yunca zorbalıkla yok etmiş olmasaydı, ortaya bir "İran örneği" çıkabilirdi miydi? Bu durumda yasakları savunanların başka sebeplerinin olması gerekir.

19 Kasım 1987 günü Hürriyet gazetesinde, imzasız yayınlanan bir haber-yorumda, şöyle deniliyordu: "Cumhurbaşkanı Kenan Evren, neden tam iki liderin geldiği gün sert bir açıklama yapma ihtiyacı duymuştur? Yoksa cumhurbaşkanı ordu içinden kendisine iletilen bazı endişeleri mi dile getirmektedir?"

Aynı gazetenin aynı sayısında Ahmet Altan imzalı bir yazıda ise şunlar belirtilmekteydi:

"Bütün Türk vatandaşları, kendilerini bildi bileli bir şeylerden korkar. Memleketin batmasından korkarız... Ve birileri bu tehlikeyi önlemek için görev başına koşup, bu işten parsa topluyorlar. Bu kadar korktuğumuz yeter. Korkmaktan yorulduk artık."

Komünist hareketin üzerindeki yasağın yıllar boyu Türkiye'de hangi amaçlar için kullanıldığını şair-yazar Melih Cevdet Anday, 6 Kasım 1987 tarihli Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan "Türkiye Birleşik Komünist Partisi üzerine" başlıklı yazısında şöyle dile getiriyor:

"Türkiye'de görünen ve görünmeyen iktidarlar, bir komünist partisinin yasal olarak kurulmasını umursamazlar, umursamamışlardır; onların önem verdiği ve hep kullandığı 'komünizm' sözcüğüdür ve yasal bir komünist partisi kurulduğunda, bu görünen ya da görünmeyen iktidarlar, halkın gözünü korkutmak için her beğenmediği düşünceye, her beğenmediği eyleme 'komünistlik' damgasını vuramayacaktır, komünist hep 'gizli' sanılsın isteyecektir... Yasal bir komünist partisi kurulduğunda, bu korkutmacalar işleyecektir, çünkü 'komünizm' sözcüğü yasal olacaktır! TBKP adına konuşurken sayın Kutlu'nun söylediklerini okudunuzsa, görmüşsünüzdür ki, TBKP demokrasiye bağlıdır (nerden bileyim diyemezsiniz, çünkü bu kuşkuyu öteki partilerimiz için de göstermeniz gerekir), seçimle

29

gelip seçimle gitmek ilkesini benimsemiştir; ceza yasamızda gerekli değişiklikler yapılır da yasal komünist partisi kurulursa, bizdeki görünüş ve görünmeyen iktidarlar, bu durumda hangi 'gizli'yi karşısına alıp da halkı korkutacaktır? Bu açıdan bakıldığında, yasal komünist partilerin kurulmasına engel olunan ülkelerde düşün özgürlüğünün neden bir türlü oluşmadığı, yerleşmediği açıklık kazanır."

Bu böyle olduğu için, 19 Kasım 1987 günü Cumhuriyet gazetesindeki yazısında Ergun Balı, "Günümüzde, siyasi yelpazede komünist partisinin yer almadığı bir demokrasi tam demokrasi değildir" demektedir. Ve böyle olduğu içindir ki aynı günkü Cumhuriyet'te Mehmet Ali Aybar, haklı olarak, "komünist partisinin yasak olduğu bir ülkede demokrasi yoktur" demektedir.

Demokratik istikrarın garanti altına alınması konusunda, TBKP Program Taslağında şöyle deniyor:

"Ülkemizde demokratik bir rejimin kurulması, demokratik gelişmenin sürekli kılınması, askeri darbelerle kesintiye uğramamasının güvence altına alınması, içinde bulunduğumuz dönemin başlıca sorunudur."(23)

Bu saptama Türkiye'de sadece Marksistler tarafından değil, diğer politik güçler tarafından da, örneğin askeri darbelerle iki kez hükümetten uzaklaştırılan eski başbakanlardan Süleyman Demirel tarafından da paylaşılmaktadır.

Demokratik rejimin Avrupa'da eşi görülmedik uygulamalarla kesintiye uğratılmasının önü nasıl alınabilir? Demokratik istikrar nasıl sağlanır? Bu soruya Cumhuriyet gazetesi yazarlarından Hasan Cemal 22 Kasım 1987 günü yazısında şu cevabı veriyor:

"İstikrarın güvencesi demokraside aranmalıdır... Demokrasinin kendisi değil, onu ikinci sınıfla mahkum eden yasalardır 'destabilizasyona' meraklı olanların işine gelen."

30

TBKP Program Taslağına göre, Türkiye'de demokrasinin darbeler yoluyla kesintiye uğramasının engellenmesinin bir tek yolu vardır: Gerçekten çok partili bir rejime geçilmesi ve Türkiye'de artık sivil iktidarı (TBKP Program Taslağına bu parlamento olarak görülüyor) politik sistemin en üst organı olması.

Komünist hareketin legalitesinin burada bir garantör işlevi göreceği açıktır. Çünkü komünist hareket Türkiye'de tümüyle totaliter devlet anlayışına dayanarak yasaklanmıştır. Farklı düşüncelerin açıklanmasının ve kişilerin belli bir çerçevede düşünmelerinin yasaklanması suretiyle demokratik bir rejimin ölçütü olan pluralizm reddedilmektedir. Pluralizmin reddi ise Türkiye'nin yakın tarihinin kanıtladığı gibi, seçimle işbaşına gelen hükümetlerin askeri darbelerle işbaşından uzaklaştırılmasına olanak vermekte, bu da Türkiye'de demokratik istikrarın bir türlü oluşmaması sonucunu getirmektedir. O nedenle, komünist hareketin legalitesi, gerçek pluralist demokrasiye tam geçişi sağlayacağı gibi, pluralist demokrasinin işleyişindeki kesintilere (darbelere) karşı da bir garantör olacaktır.

TBKP demokrasiye savunduğu için kovuşturuluyor!

Önümüzdeki günlerde Ankara'da başlayacak olan, TBKP yöneticileri Sargın ve Kutlu aleyhindeki davanın perde arkası budur.

Gün dergisinin Ocak 1988 sayısında avukat Mehmet Çıplak'ın belirttiği gibi, TBKP liderlerini hedef alan dava yalnızca politik açıdan değil, aynı zamanda hukuksal olarak da ilginç bir özelliğe sahiptir. Örneğin iki genel sekreterin "illegal çalışma"yla suçlanmaları nasıl gerekçelendirilecektir? Sargın ve Kutlu kendi özgür iradeleriyle Türkiye'ye dönüp, yasal bir parti kurmak ve seçimlere katılmak istediklerini söylediler. "İllegal çalışmak" isteyen insan böyle davranır mı? Üstelik, TBKP, ortaya koyduğu program taslağıyla Türkiye'deki çağdışı uygulamalara ve zorbalıklara, tekeli anlayışlara karşı çıktığını tüm açıklığıyla ortaya koymuş, politik açıdan ülkede özgürlük rüzgarı estirmek istediğini ilan etmiştir. Yoksa TBKP'nin legal olarak kurulmasını engellemek isteyenler, onu:

31

"İnsanlık dışı terörizmin, devlet terörünün ve her türlü terörizmin politik mücadele aracı olarak kullanılmasını mahkum eden yeni bir politik kültür, barış ve demokrasi mücadelesinin başansı için gereklidir."(24) dediği için mi yargılayacaklar? Veya TBKP'nin,

"Türkiye Birleşik Komünist Partisi kendisini öteki demokratik ve sol partilerden ayrıcalıklı görmez; ayrıcalık bir konum elde etmeye çalışmaz. Komünist partisi herhangi bir ayrıcalık iddiası ile değil, ayırdedici özelliklerine dayanarak barış, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerleme mücadelesine katkısını yapar."(25) tezini Türk Ceza Kanununun hangi maddesine göre suçlayacaklar?

Yakında Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, Evrensel İnsan Hakları Bildirgesini açıklayalı kırk yıl olacak. Bu bildirgenin giriş bölümünde

"İnsanlık ailesinin tüm üyelerinin niteliğinde bulunan onurunu ve eşit ve ayrılmaz haklarını tanımanın dünyada özgürlük, adalet ve barışın temeli..." olduğu belirtilmekte ve

"Üye devletlerin, Birleşmiş Milletlerle işbirliği içinde, insan haklarının ve temel özgürlüklerinin evrensel olarak saygı görüp gözetilmesini sağlamayı..." yükümlendikleri açıklanmaktadır.

Kutlu ve Sargın davası, Türkiye'de insan haklarının Özal hükümeti tarafından açıkça çiğnendiğini göstermektedir. Ve bu, NATO ve Avrupa Konseyi üyesi, Avrupa Topluluğuna tam üyelik başvurusunda bulunan bir ülkede olmaktadır.

Batı Avrupa ülkeleri vatandaşları bu çelişkiyi gözdürmemeli-dirdir. İnsan haklarının çiğnenmesine göz mü yumulacak? Özgürlük ve demokrasi herkesin davasıdır! Bu ülkelere gölge düşürülmemelidir. Herkes kendisine şu soruyu sormalıdır.

Ya demokrasi, ya demagoji!(26)

32

- (1) Cumhuriyet, 30.12.1987
- (2) Milliyet,
- (3) İddianame s. 47
- (4) TBKP Program Tasansı, s. 66
- (5) İddianame, s. 16
- (6) İddianame, s. 16
- (7) İddianame, s. 46
- (8) TBKP Program Tasansı, s. 36
- (9) TBKP Program Tasansı, s. 34
- (10) TBKP Program Tasansı, s. 35
- (11) İddianame s. 62
- (12) Uluslararası Konferans "Türkiye'nin Dostları", Birinci Komisyonu Raporu, s. 1 (Konferans belgeleri henüz yayınlanmadı)
- (13) Uluslararası Konferans "Türkiye'nin Dostları", Prof. Erik Siesby'nin raporu, s. 11 (Henüz yayınlanmadı)
- (14) Dr. Bülent Tanör, Türk Ceza Kanunu 142. madde, düşünce özgürlüğü ve uygulama, Forum Yayınları, İstanbul, Mart 1979, s. 72
- (15) Çetin Özek, "141-142", Ararat Yayınevi, İstanbul, 1968, s. 173-174
- (16) KPD Prozeß, Dokumentarwerk, Hrsg. von Dr. Gerd Pfeiffer und Hans-Georg Strickert, Karlsruhe, 1956, s. 614-615
- (17) Uluslararası Konferans "Türkiye'nin Dostları", Prof. Erik Siesby'nin raporu, s. 12 (Henüz yayınlanmadı)
- (18) Uluslararası Konferans "Türkiye'nin Dostları", Hang Göran Franck tarafından sunulan rapor, (Henüz yayınlanmadı)
- (19) Türkiye Postası, 20.11.1987
- (20) Her yasak yazı için ayrı bir mahkumiyet söz konusu olduğundan bu mahkumiyetler toplanıp böyle yüksek cezalara yol açıyor. Mahkumiyetler kesinleşince hepsi birleştiriliyor ve toplam 36 yılı geçmiyor. Yani her sanığın sonuçta çekmek zorunda olduğu ceza 36 yılı geçmiyor.
- (21) 18 Kasım 1987, Milliyet Avrupa baskısı
- (22) Hürriyet, 20 Kasım 1987
- (23) TBKP Program Tasansı, s. 36
- (24) TBKP Program Tasansı, s. 53
- (25) TBKP Program Tasansı, s. 65
- (26) Haydar Kutlu 5 Aralık 1987 günü Devlet Güvenlik Mahkemesinin kapısında toplanan gazetecilere polis aracına binerken böyle demişti.

Herstellung: Infomedia Satz & Verlag GmbH, Duisburg

TÜSTAV